

הלבות לולב סיטן תרנו תרנו

(ב) ***יתן כל** (א) **פmono קדם שיעבר** (הרשב"א וראב"ד) * (וועין לךען סוף סיון תרונה בעג"ה):

תרננד ובו סעיף אחד:

א (א) ***אקטן היודע** (ב) לנגן על כל בדיינו, (ג) ***אבוי קבב** (ה) [ו] (ד) **לקנות לו לולב ***קדי א פשע פצע מין להגבנו במאות:

שערית תשובה

לענוגות. עכhardt. ויעז ברים בלב פטיריה השפירות שני שפיר יכול להנכו בלולב שאיל. ופי' ששםפק אם מחייב בחנוך הקלן בשאר ימי התהדרת הרי דרבנן. עז בתקינה רך ובגיטין חזר כה. עיש:

קליטים וגדרן להפוחת בוט ולקנות אסתטוגי קומפלקס אגרורן, שולס סטודיו עוכרת זו מכך שאליה עוכרת קידושין דין כת' (ט) לקנות. רישיל סטב ע"ז: ולע"ג נא חנוךיא פשיגו עכבר קלילבך ולא צפקר שם טזריך ליקנות לו לאלב, אלא לאוצר שצואו בו אכיז יתגעה לבנו:

באוור הלבנה

אין לו לא חיבורו כתורה בזיה לחומר נאים לספה וקהלת לתפלין וככאי גנוז אלא קונה במשמעות תפלין ומוקה שעשן אחרים, וכך בספה וכל המאוזן דרכעשות איננה אלא קלה, אבל עצם שפעותיו שלבש תפלה וכן ככאי גנוז אקווים שאר שפעות, מכך לא פערתו כתורה כלל, וזהו חובה מפשל על גזע, ולא ברא. מפער של שפה ויריחקה ור' פולות דומטור קסחון כדי להלעוג, ואפללו אם מקצי לומר דאן סדין שפעותיה לחרוז על הפחתים לשיגר מעוז להונוח תחנון, אבל על-לבלגנונים חביב לחזרו איבקען בישען אל שיפעל לו תפלה לקים הטעות עטה⁽²⁸⁾: * עיין בזונה הטעות עטה⁽²⁹⁾: * ייתן כל כוכנו. עיין בזונה הטעות עטה⁽³⁰⁾: * רענן רקען וכבר. פרוש. דשם אתחא שמעזקה לכל אחד ללקנות אתרוג לעצמו. וכחוב המקנא-אברהם: אם אין ממן און. דארמינון אדעתא דה' לא נדר (מ"א): * רענן רקען וכבר. פרוש. דשם אתחא שמעזקה לכל אחד ללקנות אתרוג לעצמו. וכחוב המקנא-אברהם: אם אין פלימים ועריך לפדות בנו ולוח אתרוג, יקבי אתרוג, שזו מזינה זוכרת זו מזינה שאינה זוכרת⁽³¹⁾. אבן אם אין ל'צח באחרוגו של אחות, אף שמעזקה קידדו אלא זה, פלימים פרירין קידם בזונה נבכחדו יעוקן. אם קבוח אתרוג וננקצע נרבך⁽³²⁾ וכן להלב, פטב אליה ורעה בשיטו שליטיג'בזויים, אם כך לולת שהרקבים לאקענומת משלו אבל מקום פרירין קידם בזונה נבכחדו יעוקן. אם קבוח אתרוג וננקצע נרבך⁽³³⁾ וכן להלב, פטב אליה ורעה בשיטו שליטיג'בזויים (סימן קצט) דאם מת ביד הפטוב, הרי זה מכח טעות⁽³⁴⁾, ואם הדבר פטב, המזינה מחרוז עליד רגנית. כתוב בפרקי נידים: לדעת התש' א'ומין בחוזן-מלפט (סימן קצט) דאם מת אוניות על יון לckerות קונה. דרין-תורה מעוטת קונה והצמינו על דרין-תורה בגנטת מצחה. אבן יש לומר וחאה סדין אורתא רדיין⁽³⁵⁾, ווניקס אין יכולין לה' בו: * קצט הייעוד וכו'. ומייקוון שאין יודען לבדך גענונו את תלולב ודס א'ר בשם מהירילן: * אכבר ציב ללקנות לו. עין בט' שיעיטה בן כי שיכילו, כדי שפם בנו ייכל לברך בשעה שהצברד זוקרים הכל וכבר. תהה הוא פאנש בון לפקעה טוביה בעלטפא. אבל פשטיתת הקברדא שאכבר קסן קיזען לגונגע חיב בלבוק הבנו של בא בשעת תלל. ואפללו אין לדע לקרות ההכלל כלל, כדאיתא ברוא'ש פרק ג און גו. עין שם: * קיד לתקבכו במאזות. וכשות רציניך: **שיהו ארבניה מניין בשירין במ' גנדול⁽³⁶⁾:**

שער הצלון

(6) וזה דבוקהן תרונה סעיף ו משמע שאכללו גzon שלא הופיעו הקששות מובהק על כלולוב, היו שלא מעד החיזב להוכיחו, אלא אם ירצה לחשוף עון [ט"ז]: (3) מנג'אנברם בשם פוקטן. וואכללו אם איזו קקי מפש בפונצ'ים, בבלטן וחונא [ט"ז]: (4) פריריאנדרים. ובשעריריתשכה אנטפק בזיה. וכאן בפוקטן ייעקב שטאכטם הספרדים רוחח איזין מדא חוגה, עין שב: (7) ט"ז:

באר היטב

גשנה ברורה

(ב') יתנו כל ממווט קדם שעברר²⁵. ואך דיזטורה על-ידייה אפסר לחזור על הפקחים, לא יוכל להתר על-ידייה אפסרי תועה²⁶. זהו אכלו בלא עב羞ה גראד, ובילשין אם נגע דבר לחמי קרייתות כס ושלום, הגון שאינו יכול לשׂאג אעה משגנעם לא שמנצחה אם לא למל השׂת ולשׂות בו קלאקה כלענוייס אסוד לו לשׂמע להם. ואך דנענע זה לטענותי רבשאך אוילם, אסוד לו לשׂמע להם: ולקוננות אונשי-יבתו אין לו הקברית נטען עברים:

א) גען היודע וכור. הא (ה) אם אינן יודע, אף שהא כבר שיטה), אינו חיך לחשכ', דהניף אינו שוה בכל המשוגע²⁷ עפרירינדרם במשכזחותיך. ובאשל-אברהם ציד להפהה, לשבכטוריינעקב הקפים להקלל²⁸: ב) לנענע לולב קריניג²⁹. הנה, מולדן ומבייא מעלה ומודיר: (ג) אבוי חיב ובכיב³⁰. ומצעות חתונה הוא (א) אפללו בשאר נימיט שם מרדונין: (ד) לקנות לו לוללב וכבי. ספּהוֹרְשֵׁל פָּקַד שָׁאוֹן צְרוֹן לִקְנֹת לו לולב קפּני עצמן³¹, כי לאחר שיצא בו אבוי יתגעו לבטו לנענע בו ולכונע עצילו³², ובן קתבו תומכות בערךין (דר' ב) דיזא באש אל אבוי, וכן משפטם בערחו. (ה) וויש אוופרים האם בדו משנט³³, טוב יותר שיקנה לו לולב³⁴ כדי שיעשוח הנעטנים כדיו בשעה קילע עם האבוב שזה טוב יותר מפני אשיבות אחר-בפּון³⁵:

(6) וזה דבוקהן תרונה סעיף ו משמע שאכללו גzon שלא הופיעו הקששות מובהק על כלולוב, היו שלא מעד החיזב להוכיחו, אלא אם ירצה לחשוף עון [ט"ז]: (3) מנג'אנברם בשם פוקטן. וואכללו אם איזו קקי מפש בפונצ'ים, בבלטן וחונא [ט"ז]: (4) פריריאנדרים. ובשעריריתשכה אנטפק בזיה. וכאן בפוקטן ייעקב שטאכטם הספרדים רוחח איזין מדא חוגה, עין שב: (7) ט"ז:

חלבות לולב סימן תרנו תרנו

כיאורים ומוספיים

(30) וכי שקנה אתו גודל ופה ברםיט מרווחים ובא אחר ופסל
הביביא הבאר היטב (ס' ק') שדעת הר' מיבן (שרות ס' ק') שאין
חווייב לשלם לו רק אתרוג קען נצעת בו ידי חבה [אך מה ששווה
תגמול יותר מהקון תחרי החוג (לא מעלה החידור) צרך לעיל].
השווית חבט צבי (ס' ק') שצערך לשלם לו את דמי
הארתו שוזיק, וכותב הפטיג' (משבי' ס' ק') שככל זה דזקן אם
פצל את האתרוג במלואו, אך אם פסל בשוגג אף לדעת החכם צבי
טבל לפטור עצמו דמי אתרוג פשוט. וראה שם עד בענין הדוחע

אתרגו מhabיריו ואומר לו לאחר החג הרי שלך לפניך.
 (31) וכן מי שזכה אתרג על סמך שהוא בשור לברכה, ואחר כך נודע לו שהוא כשר רק לשאר הימים ויכול ליום הראשון והמועד מודה בברכה, בתב האරחות חיים (ספינאך, סי' תרמיט סי' א) שיבול הלוקה ללחזרתו בו מהביבה לגמור והמועד יצטרך להשיב את הדמים, בין שעשה מחק טעות, שהרי רצונו היה לקנות אתרגה הכשר אף ליום תרנגול אשון.

(32) וְסַחַר הַקּוֹנֶה אֲתָרוֹגִים לְעֹזֶר מֵשָׁחֶר וְלֹא לְעֹזֶר מֵצָחָה, כִּי
הַהָּדִי חִמָּד (מֻעָכָת לְכָל קְמָא אֶות כְּדֵרָה וְהַעִיקָּר) שְׁפָשָׁט
שְׁעָשֵׂין קוֹנֶה בְּמִעוּת. וְהַסְּפִיף (שֶׁם דָּרָה וְאַם) בְּשֵׁם שְׁוֹיִת בֵּית יְחִזָּק
(אַרְזָחָסִי קַיְן אֶות דָּרָה), שָׁאַק אֶם הַיָּה רַק קְנָן טַף בָּאוּפָן שְׁהַמּוֹכָר
יָכִיל לְחוֹזֶר בָּו, מִימֵי כִּינָן שְׁעָדִין חִיבָּב מִימֵי שְׁפָרָעָה, נְמִילָא הַמוֹכָר
עַצְמָנוּ לֹא יָכֹל לְצַאת בָּו יְדִי חֹבֶה שְׁחוֹי מֵצָחָה בְּעַבְרִיה, וְךָ
יָכֹל לְמוֹכָר לְאַחֲרִים.

סימן תרנד

[אשנ"ב ס"ק א]

וְכִכְרוֹדִיעָק הַסּוּסִים לְהַקְלָה²).

(2) וכובנואר לעיל (כי' שמוג סיק י) שיעורו החינוך במצוות עשה והזוא בא כל תינוק לפיה חירפותו וודעתו, ובכל דבר לפי עיניו, כגון החידוש מעין שבת, חייב לדוגילו לשמעו קדוש ותברלה, והידוע להתחפש בהלכה, היב בעיטה, וכן כל כוועא נוה, בין במצוות עשה של תורה בין בשל דברי סופרים. אכן, בחינוך למצות לא תעשה, כתוב (שם) שהוא מונע שהחינוך מבין שלא לעשות דבר כלשאורים לו שהוא אסור, והוא עד מה שכתבנו שם.

(3) ראה בהע' הבהא שהבאנו טעמו.

[משנ"ב ס"ק ב]
לענין לולב בדין⁽⁴⁾.

4) ואיך שאנן הנגענים ממכבים בקיום המוצהר, כתוב הרכbow עיקר
 (ס' 2) שכל שווה בגל שעמץ אין אפילו אפשר להנבו בסדר שתיקנו
 החכמים, לא תקנו חינוך כלל, ואודרבא אם יוחנו ליטול כל
 הנגענים איזו למסך' בשוגרל, ובין זה לבין המוחמי שדה (טוכה
 ב) שאין מוצהר להנבו אלא באופן סידור עשויה כן בשוגרל,
 שהדרי עיר החינוך הוא כדי שידע אחר כך לעשות את המצות.
 וכסדרו זו ביאר הגראי' (ערבי' ב) שכן שהגענים הם חלק
 מממצאות לבב, לכן אף שאנן הנגען ממכב, אך לענין הינוך השיעור
 הוא שיחיה ראוי לקיום את המוצהר בכל פרטיה. ומימ' אף על פי
 המשך במילאים עמוד 94

וישרתו אליהם הרים אלה, והם יתנו מברך וברוך הרים אלה [משניב ס' ק'].

הן כל פמונז קולם שיעבורו²⁵ וכו', אפקרי תועה²⁶).

(25) אכן, באופן שהחומרה התיירה לעبور על הלא תעשה, כבוח שמנוחה לו להטמא למת מצותה, וכן במקורה של פיקוח נפש, בתבושותיה מנוחה שלמה (ח"א סי' ז סי' א) שאין כאן שום עבירה, ואין ציריך כלל לחפש עצות ולהפסיד ממון כדי לחתמן מהו, בין שאין

(26) והאם מחייב לחתת את כל ממונו כדי להציג עצמו מלעבhor על איסטור דרבנן, הסתפק בה ההפוג' (איי סיק ח). והפתוחי תשובה (יריד סיק ז) הביא את דבריו החווות יאיר (טיי קפג') שgem סדי שלאל לעבור על לאו דרבנן ציריך לחתת כל ממונו. והביאו בשם שרית הרדיבאי (חא סי' קמיה) שההטעם הוא כיון שעובר על aio של לא תסודר. וכן בתב בביור הגראי (יריד שם סי' ז) שאיפילו שבות דשותות אסורה לעבור מושום הפסגד ממון, וכן כתבת בחפץ חיים (היל רכילות כלל א), באර מיט חייב כוסיך יב), שאיפילו לעבור על איסטור דרבנן כתבו הפסיקים שהוא חייב לחתת את כל אשר לו ולא לעבור. וכן כתבת בשווית אגרות משה (אהעז' חא סי' נ). ולענין האם מחייב לתחת ממונו בשילול לחזיננו מלדייע לדבר עברורה, כגון רופא המסייע לדבר עבירה ואמ ימנע יפסיד את עבדותה דעת הגרא"ז אויערבך והאגרא"ש אלישיב (משמת אברהם סי' תרכו סי' ב-1) שחביב לעובט את עבדותן על מנת לדימנע מלדייע. אכן, במקרים שהוא רק ספק אם על ידי סייעו יעבור עברורה, חוות הגרא"ז אויערבך והאגרא"ש אלישיב (משמת אברהם שם סי' ב-2), שאינו חייב להפסיד את פרטותו בשילול קר.

[גיהיל דה אפל]
 פָּנָסִומי נְסָא קַפְנוּ וּבְנֵן כָּנֶה²⁷ וּכְרוּ, שִׁיאָלֶל לוֹ תְּפִלִין לְקִים הַמְּצֻוֹת-עֲשָׂה²⁸.)
 27) אָמַנָּנוּ, לְהַלֵּל (סִי) טְרֻעָא סִיק ב., וּבִיהֵיל שֵׁם דִּירָה אָפִילָה בִּיאָר
 שְׁהַטּוּסָם שָׁאָפִילָה עַנִּי הַמְּטוּפָרָט מִן הַצְּדָקָה שׁוֹאֵל אוֹ מַוְּכָּר כְּסֻתוֹן
 וּלְחַקְקָה שְׁמָן לְהַרְלִיק, הָא מְשׁוּפָר פְּרָסָמוּ נִיכָּא. וּבָנְכָבָב בִּיהֵיל
 לְעַלְיל (סִי) רְסָג סִבְּ דִּיחָא אַינְן לְאַיְלָעָן נְרָשָׁתָה שְׁרָבָנָה הַחַשְׁיוּת אַת
 נְרָשָׁתָה וּנְרָשָׁתָה יוֹתֵר מְכֹל הַמְּצֻוֹת מְשׁוּמָן שְׁלוּם עַל וּפְרָסָמוּ
 נִיכָּא וּבְעַטְעַט הַדְּבָר שְׁמָשָׁס פְּרָסָום הַנְּסָחָמִירָוּ לְשָׁאָל עַל
 הַפְּתָחִים יוֹתֵר מְכֹל הַמְּצֻוֹת, רָאָה בְּשׁוֹרַת אַבְנֵי נֹר (סִי) תְּקָא אָות
 (ב).

(28) וכן בתבב באחבות חסד ("ח' פ' ב' אות י' בהערה) שאין ערך לחזור על הפתחים, אמנם, במונה ישואל ("ב' ז") בתבב שמהונון שיבקש עורה מקרובו ואוחביו שיקנו לו תפילין, מפני שבתפלין שאלות קשה לזאת יוד' שםים, כי הקשר אינו עשו עבורי ברואי, ומה שיאינו חיב לחזור על הפתחים כדי לבקש תפילין וציציות בתבב בשורת שבת הלו ("ח' ס' סד") שלא רק שיאינו חיב לחזור על הפתחים כדי לאסוף מועת לקנותו, אלא אפילו אם על ידי שיתבטל מללאתו עטקיו לעזירך קיים וקניתה המצתה, יצטרך אחר כך לחזור על הפתחים, הרוחו פטור מעשיותן.

בגילה רזה וען]
רווי מזינה פְּגַעַתָּה עֲזֹרֶתָּה⁽²⁹⁾ וככ' אֵם קְבָרָה גְּמַצָּא גְּקַבָּה⁽³⁰⁾ וככ' כרי ה-
מִקְחָה שְׁעָתָה⁽³¹⁾ וכו'. יש לומר דהוא הירין אַתְּרָה⁽³²⁾ מוצעה
(29) ב泝יש לאפוי מזינה עברית דרבנן בגין לול ביטים טבר שער, ומוצעה
שאינה שברת ואוריינט אכיפה, בותב הבכורי יעקב (ס'יק ט)
שהמצאה אוריינט אכיפה, והוכיח כן מדברי הירין (שבת ק, א מדיין
הירין) שכטב שמה שאמר שר חטקה קדום לקידוש היום מושום
פרטומי ניסא, הוא בין שום הקידוש על הירין הוא מרבנן, הרי
שאמם היה אוריינט עדיפא על דרבנן.

מילואים

הלבות ללב סימן תרנו תרכז

המשך מעמוד קכט

יקנה הקטן את הולב מאביו שוב לא יוכל להקנתו לאביו בחרוזת, ומגדא שביהם טוב שני האב גוטל לולב שאבינו שלה, ובוה ביאר בשווית אגרות משה (אריך צי' צי' צה) את לשון השועץ ח'חיב, שהבונגה לבני חוץ לארכ', שם אינו יכול להקנות לבנו את הולב ביום הראשון, כי או לא יוכל לחזור לווות בו לשערם הימים השני. ומה שסתם השועץ ולא פריש שבארץ ישראל אינו חייב לנקנות ללבנו הקטן, שהרי לאחר שיצא בלולב ידי חווה יכול לחתנו לו במתנהו, והוא משומש על כל פנים מי שידד בשנות עירך לנקנות לבנו לולב בשמל שוחבל לבן הלעגנו בשעת החלל, אך, מה שלא נהגו כן, כתוב בשווית אגרות משה שם צי' צי' קפוד דיה רך) שסמכים על הדעות שוצאים ידי חובת חינוך נס בלולב שאול וראה לנקן שם (סיק כח). והוסף, שאלוי מחמתה הרוחנית נהגו כן, שאמ לא כן מה עיטה מי שיש לו שני בנים קכטן. [ס"ק כ"ד].

(10) ובמקומות שארבעת המינים מעוריהם בועל, כתוב העורן השלתן (ס"ב) שבדא טוב יותר לנקנות לולב לקטן כדי שייהיה לו לנגע בהלל, ושוד, שחרוי קשה להקנתו לקטן ללב בזום ראשון, ורק במקומות שארבעת המילימיטים אין בועל, אין עירך לנקנות לו. וכן כתוב בשווית אגרות משה (אריך צי' צי' צה) שבזמנינו מתקומות שיש שפע ואפשר לדוחן ארבע מילימיטים כשרים בועל, יש לכל אחד לדוחן אותו כמו שרائي להורות לדינאי, ולנקנות עברו כל קטן אטורוג ומיניו שדחוין שלו ממש, וקיים והבא את מצות החינוך שעלו בדין, אכן, מי שיש לו בינה לילדים ואין ידו משות לנקנות כל אחד מיחס ארבע מילימיטים, כתוב בשווית מנוחת יצחק (ח'ץ סי' קסג אות ג) שיכל לסטמן על המבואר בשווי' לנקן (ס"י תרנה ס"ב) ובמשניב שם (ס"ק כח) שאפשר לקיים דין חינוך לקטן בלבד הקנהה.

[בזהל דיה כה]

וששת דצירוק פז'וק אופעה מיני פשון קמו בגהילו⁽¹⁾.

(11) ולענין לולב שאול, הביא המשניב לנקן (ס"י תרנה ס"ק כח) שיש מודאגותינו שסוברים שמקומות מצוות חינוך בלולב שאול גם בזום הראשון של סוכות, וכך שגדול אינו יתמא בלולב שאול מושום שאין זה נחשב לכט' [כמברא בשערע לעיל (ס"י תרmeta ס"ב)]. מיט גם מה מתחנן חן למצאות. ובביאור שיטה זו כתוב בשעה'ץ שם (ס"ק לה), שמצוות חינוך הוא רק על עצם המצאותה. וכעת הלאין הדור ממנה, וכעת הלאין הדור ממנה, כתוב בביבהיל לנקן (ס"י תרנה ס"ג דיה ולידין) בדעת המנייא, שאין האב מהויב להנכו אלא בדרר שיש בו חיוב על הגדר מצד הדין, אבל בדבר שוגם בגדרו הוא רק הדור מצאותה, אינו מהויב להנכו בו את הקטן.

לפי שיטה זו, כתוב בשווית שבט הלווי (ח'יך צי' קכט) שモבן ארך מועל מה שהאב קורת להולב לבנו הקטן הסמור על שלוחנה, אף שלעת הרעיק'א (חוימ' סי' ער ס"ב) אין המכ יכול לנקנוו, שהר הנוטן מתנה לקטן הסמור על שלוחן אבזו והרי היא על אבזו, ואם כן לא מחייב כלל שיקים האב מצוות חינוך [ומזה שאמרו ר' זעירא (סוכה מז, ב) שקטן קונה ואינו מקנה, היינו בקטן שאיתו סמור על שלוחן אבזו. והסביר ברוח, שאין דיביךalo מעכבים במצוות החינוך של הקטן, מושם שחדל כלו בחיק החינוך ורק את קיומ העוראה החינונית של המתנה הבונגה, אבל לא דמי כוננה ולא רוחם בשאול וכיוצא בו שאינם בוגר המצאותה. עד בענין זה, ראה לנקן (ס"י תרנה ס"ק כח).

שאן חיוב על אביו להנכו, כתוב חטי'ו (ס"ק א) שאביו רשאי ליתן לו לולב לבך עלי. ביאור טסק בתב בשווית אבוי טור (אויח' צי' לט אות ז), שיאף שהונגען אינו מעכבר, מ"מ ציריך שיזורה ראיו לנגען, שהרי מזינו ששישער הולב ולהי בשערו כדי לנגען בו ומשנה סוכה כת, ב, וגם אם בו שערו זה פסול מהתורה[2], ואם אין הקטן יוזע לנגען אינו נהשבר ראי, וכרכני רבי זעירא (מנחות ויח, ב) שאק' שבילה אינה מעכבת במנחות, מ"מ ציריך שיזהה דקרבן במנחות הרואה לבילה, ובין זה בתב החתקת סופר (סוכה מב, א ד'יח קען). והקשה על כך בשווית אגרות משה (ויז' ח'יך צי' יא), שאק' מסחרר שחולדה שאין בו כח לנגען אלא ורק להזיק את הולב בהז'ה, יטטר מלולב, ואם זהה מעכב שיזהה ראי לנגען, היה לנו לפטור, או שיטול לא יברך.

[משניב ס"ק ג]

אביו קרב וברך⁽³⁾.

5) ולגביה ודוב האם בחרונו, הביא לעיל (ס"י תרmeta ס"ק ה) בשם יש אמורים שכשאנן לו אב, אמרו חיבת להנכו. וראה לעיל (ס"י תרmeta ס"ק ה) שיאף לדעתו שאימה חיבת בחיטר, מ"מ כשמונכת את יליה מקיימות בהז'ה מצות.

[משניב ס"ק ז]

לולב בפנ' עצמו⁽⁴⁾ וכו', לנגען בו ולברך עליו⁽⁵⁾.

6) ודייק ק' מלשון הבריתא (סוכה מב, א, וערכן ב ב) קטן היוחע לנגען חיב בלב, ואלו בתפלין לשון הבריתא קטן היוחע לשומר תפלין אמרו לך לו תפילין, שימושם שלולב אין דין לאביו להנכו לו לולב, אלא די בקר שיתן לו לולב לבך עליו ולגען בו.

7) ופריש דין נתינה לולב לנקן ואופון דקנאותו, יבראו בשוע' לעקמן (ס"י תרנה ס"ז), וראה במשניב שם (ס"ק כח) ובשעה'ץ (ס"ק לה, ג) ומה שהובא שם מרבי הפסוקים.

[משניב שם]

אם דוד משות⁽⁶⁾, טוב יותר שיקנה לו לולב⁽⁷⁾ וכו', שיקנה אחר קר⁽⁸⁾.

8) ואם יש לו שני לולבים ובוחר לעצמו אחד מהם, וככלפי העני מסתפק האם להננו לבנו הקטן שחייב בחינוכו מדרובנן, או ליתנו לחבירו גודל שמדרין ערבות [אוויהיתא] חיבך ליתן לו [כמבואר בשעה'ץ לעיל (ס"י תרנה ס"ק ה)]. דעת הגראי' אלישיב (חשוק' חמוד סוכה עמי' שעא) שבנו הקטן ערכך, בין שחייב החינוך מוטל על אביה, מה שאין כן לדאוג לחבירו אינו ממש חובה שלו ורק מושן ערבות מאידך, בשווית תשיבות החטאונות (ח'יך צי' קכט) כתוב לנגען בית מצה'ה, שיאף שמן הרין יכול ליתן לבנו הקטן, אך למעשה שרע לחתירה. מושם שכבר ישתחף בקיים מצה'ה דאוריתא. והוסף שבאופן שיש לו שני ביהים של מצה'ה, האחד מהזר והאחד כשר מן הדין, וdoi שיתן את המהזר לחבירו ויספר זאת לבנו ובוה יהונכו לדודטיב לחבירו, שהרי ציריך להנכו את בט גט לעשיית חסר כמו הכל המעאות.

9) ובני חז' לארץ והנהוגים שני ימים טובים, דעת הפמיא (ס"י תרנה א"א ס"ק זב) שהיבטים לנקנות לולב לנקן, שכטן קונה ואיתו יטטר להקנתה [כמבואר בשערע לנקן שם (ס"ז)], אם כן אם בזום טוב הרראשן

